

Jeg troer, at de Qualificationer, som fordres, ere saadanne, at vi efter den nærværende Retslovgivning i Danmark ikke kunne gaae yderligere i de Fordringer, vi gjøre til dem, som ville nyde Godt af Statens Lovgivnings Beskyttelse. Man vil dernæst see, med Hensyn til Enkeltvederne, at det, som jeg især har søgt at faae ud af Loven, er, at det borgerlige Ægteffabs Stiftelse ikke skal foregaae i Thinghuset eller paa Raadstuen ved Statens Underøvrighed. Jeg har i dets Sted henviist til den i danske Lovgivning og i Kirkeritualet omhandlede Trolovelse; jeg skal tillade mig at oplæse de faa Ord, som her ere citerede i D. L. 2—16—11: „Ingen Trolovelse skal stee, uden at Præsten og 5 andre Vidnesbyrd i det Mindste ere der overværende“; der indeholdes blot en juridisk Betragtning af Handlingens Retsgyldighed; den skal være foretagen i 5 Vidners Overværelse.

Med Hensyn til Ritualets Bestemmelser om Trolovelse behøver jeg egentligen Intet at læse op af, hvad jeg her har sigtet til; jeg behøver det ikke, fordi jeg, ved at fremstille denne Maade at stifte saadanne Ægteffaber paa, er aldeles i Samklang med den ærede Rigsdagsmand for Holsbeks 2det District (Tscherning), der just paaviste den samme Udvei, da der var Tale om at fremme Forslaget om Troesfrihed, Pag. 434 i Folkethingets Tidende. Han ansøger, at Sagen kunde været løst paa en meget simpel Maade, nemlig at Præsten kunde tage imod alle de Vidnesbyrd, som skulde aflægges, forinden Folk ægtevedes, at han kunde indskrive dem, og saaledes var det, siger han, som jeg kalder det borgerlige Ægteffab, fuldbyrdet, ligesom Præsten ogsaa kunde lyse for dem i Kirken; thi Lysningen fra Prædikestolen er en Publicationsakt og ingen religiøs Handling. Jeg har ikke overseet, at den ærede Rigsdagsmand senere tilføjer, at der i Ritualets og Ægtevielsesformularen findes Mere end der er nødvendigt til en borgerlig Vielse. Det er just det, som jeg har lagt mig paa Hjerte, at der findes Mere i Ritualet og i den kirkelige Vielsesformular, end der er nødvendigt til borgerligt Ægteffabs Stiftelse, og det er just det, som findes mere, end der er nødvendigt til en borgerlig Vielse; som jeg her har holdt ude af Ritualets Bestemmelser om den Maade, paa hvil-

ken Trolovelse skal indgaaes. Jeg har nemlig holdt ude alt det, som i Slutningen af Ritualets Bestemmelser handler om Præstens Declaration af Ægtefolk som Ægtefolk i Troens enighedens Navn og Præstens over Ægtefolkene udtalte Betsignelse, det er dette særegne Christelige for vor Trolovelse i den lutheriske Kirke, som den var fra gammel Tid, som jeg har taget bort, og, naar man saa spørger, hvad bliver saa tilbage af Trolovelseshandlingen, som her skal constatere Ægteffabet som borgerlig gyldigt, saa bliver der omtrent det tilbage, som i § 6 af Udvalgets Majoritets Forslag er omtalt at skulle foregaae paa Raadstuen, kun dette, at der, istedetfor Herredsfogder, substitueres Præster, saa bliver det tilbage, at Ægtefolk mødes for Præsten, eller han hos dem, at de der aflægge Erklæring om, at det er deres Villie at indgaae Ægteffab, at de producere det nødvendige Beviis for, at Statens Forskrifter, navnlig de, som indeholdes i Forordningen af 1824, ere iagttagne, og jeg troer saaledes, at man paa den Maade ikke fra Statens Side vil kunne gjøre nogen Indvending imod, at der ved den Udvei, som her er viist til Ægteffabets Stiftelse ved Trolovelse, ydes mindre Garanti for Overholdelsen af Statens Lovgivning, end den, som Staten vinder ved, at Ægteffab stiftes paa den Maade, som er omhandlet i § 6 af Udvalgets Majoritets Forslag. Men, da det dog imidlertid var at befrygte, at der kunde gives Medlemmer af Dissenterne, der kunde være Samvittighedsfrupler, ved at forhandle nogensomhelst Sag for en Præst af et andet Troesfund, der ikke kunde have sig til den Betragtning, fra hvilken den ærede Rigsdagsmand, hvis Ord jeg tillod mig at anføre, er gaaet ud, idet han betragtede Præsterne som Statens Embedsmænd, og ikke som Kirkens, saa var det dog nødvendigt, at der ogsaa for saadanne Samvittighedsfulde aabnes Udvei, — en Udvei, der, hvis den kunde forlanges aabnet for Dissenterne, ogsaa maatte staae aaben for den lutheriske Kirkes Præster til at nægte Handlingens Foretagelse; det var kun en gjensidig Rettighed, der her forlangtes; da det dog lod sig forudsæe, siger jeg, at der vilde være saadanne, har jeg aabnet en Udvei for disse i